

[Guldberg.]

— store som små — forøger mængden af fælles beslutninger og fælles opgaver i en stadig stigende solidaritet, og dette er da også vores holdning til det dagsordensforslag, som hr. Maigaard stillede, og som er aldeles overflødig. Det ændrer ikke noget som helst i, hvad kompetence eller beføjelser den danske regering og det danske folketing har. Man kan vedtage dagsordener om dette, men det ligger jo i vore traktater, og vi har et markedsudvalg, hvor regeringen kan komme, og vi har et folketing, hvor man kan komme, hver gang der foreligger en ny sag. Vi er parat til at tage de sager, efterhånden som de kommer og én ad gangen, og kan ikke se nogen som helst grund til, at man skulle binde eller forsøge at binde regeringen ved en dagsorden på dette område.

Jørgen Junior (FP):

Da fremskridtspartiet ikke i den uderigspolitiske debat i januar tog stilling til de to første kapitler i Tindemansrapporten, skal jeg i dag gennemgå alle de fem kapitler ret så grundigt. Generelt set er vi glade for Tindemansrapporten, fordi den beskæftiger sig med et uhyre væsentligt problem, og fordi den nogenlunde klart indrømmer, at Europas fremtid afhænger af, om vi er forstandige og storsindede nok til at forstå, at såvel økonomisk som politisk er et intensiveret samarbejde en forudsætning for, at vort økonomisk høje niveau og vor demokratiske frihed kan sikres.

Naturligvis er det imidlertid ikke lige gyldigt, hvad der samarbejdes om, og her er Tindemans' rapport en udmærket og nogenlunde konkret opgave at gå i gang med i positiv ånd. At rapporten præges lidt af visse galliske svulstigheder, er jeg enig med hr. Erik Holst i, men det virker på mig ikke så foruroligende som det forhold, at der er lovlig meget rellivet socialdemokratisk tankegang til stede. Det er oplagt, at hr. Tindemans' resultat er et kompromis, og dette virker i visse tilfælde skræmmende, når man godt er klar over, at et forenet, samarbejdende Vesteuropa kun kan komme til at fungere, hvis det sker med alt andet end socialdemokratiske midler. En opprojektering af dansk socialdemokratisk politik til europæisk niveau er måske en værre

fremtidsvision og mere samfundsødelægende end det svage og kaotiske billede, en række enkeltstater i et opsplittet fællesmarked i modsat fald ville kunne frembyde om 10 år. Der er imidlertid ingen grund til at have så liden tiltro til befolkningens dømmeevne — eller måske snarere omvendt til de socialdemokratiske reklamebureauers effektivitet.

Fremskridtspartiet vil derfor arbejde positivt for de muligheder, der findes, og vi kan helt tilslutte os hr. Tindemans' konklusion i A-afsnittet i kapitel I om et europæisk samfunds værdier og troen på, at dette fremskridtets Europa hverken vil savne styrke eller appel. Vi er enige i, at en europæisk union bør optræde som en enhed over for den øvrige verden på en sådan måde, at denne enhed forsvare vore fælles interesser. Vi mener imidlertid ikke, at den tendens til pladderhumanisme, der findes i hr. Tindemans' rapport, skal påvirke Fællesskabets nødvendige handelsarrangementer, således at disse overgår til unødvendige bistandsprojekter. At en fælles optræden derimod må medføre overdragelse af kompetence til fælles organer, kan vi ikke være uenige i. Målsætningen for, hvilken politik der skal føres, inden et direkte valgt parlament har mulighed for at øve indflydelse herpå, må blot være så klar og så tilpas acceptabel, at der ikke ses megen begrundelse i på nuværende tidspunkt at fastlægge retningslinjerne herfor i alt for stramme rammer.

Hvad angår det lidt mere konkrete kapitel II, kan vi gå ind for de fremlagte forslag om beslutningscenteret, inklusive den juridiske formalisering. En fælles optræden og de fælles politiske forpligtelser ser vi også positivt på, men det er vor opfattelse, at vi ikke skal deltage i forhandlinger om den såkaldte ny økonomiske verdensorden med andre intentioner end, at stabilitet og eksportmuligheder skal opretholdes. Der er intet formål i herigennem at fremme noget, hvis dette blot resulterer i, at vi får ødelagt Europas økonomi. Tindemans' bemærkninger om udviklingsbistand vil vi således ikke kunne give støtte — ud over i de tilfælde, hvor der er tale om ubetingede nødvendigheder, der kan være tilsagt af rene handelsmæssige årsager.

Med hensyn til forholdet over for USA er vi helt enige i, at en fælles europæisk op-